

Sudijska priča broj 20:

Značaj pink naočara, 30 markica i imitiranja

Jovana Janjić

Jubilarno, Deseto Evropsko prvenstvo za kadete održano je od 12. do 21. aprila u Beogradu i Laktašima. Učestvovalo je 12 ekipa podeljenih u dve grupe. Utakmice A grupe igrane su u Laktašima, gde su bile ekipe Bosne i Hercegovine, Poljske, Slovenije, Belgije, Italije i Austrije. U Beogradu su igrane utakmice B grupa, u kojoj su bile Srbija, Finska, Francuska, Turska, Bugarska i Rusija. Utakmice su igrane svaki dan, osim dva dana koji su bili predviđeni za odmor. U Beogradu utakmice su se igrale u SC "Šumice", a ekipe se bile smeštene u hotelu "Srbija".

Moja funkcija na ovom takmičenju bila je *team guide* za ekipu Finske. Za mene je ovo prvenstvo počelo dva dana ranije, odnosno 10. aprila u 13h sletanjem aviona LH1406 u kojem je bila ekipa Finske. Na moje iznenađenje, pomoćni trener je već sleteo ranije pa smo zajedno čekali ostatak ekipe. Odmah nakon upoznavanja sa Mr. Toumas Mikkola, usledila je gomila pitanja o uspesima naše reprezentacije, organizovanju takmičenja i očekivanjima na predstojećim takmičenjima. Bila sam iznenađena što je odmah bio otvoren za razgovor, brzo smo pronašli zajednički jezik i vreme je proletelo dok ekipa nije sletela.

Kada su igrači izašli bili su malo zbunjeni i veoma tihi. Slobodno mogu reći da su bili najniža ekipa na ovom prvenstvu, ali to ih nije sprečilo da naprave istorijski uspeh za svoju zemlju. Po izlasku sa aerodrome ušli smo u autobus i na putu do hotela sam ih obavestavala o rasporedu treninga, utakmica i ostalih aktivnosti. O ovome sam, naravno, pričala sa stručnim štabom dok su igrači i dalje samo ćutali. Kasnije sam saznala da u Finskoj skoro niko ne priča u javnom prevozu.

Po dolasku u hotel i posle ručka usledio je i prvi trening. Na treningu, kao i autobusu, bila je tišina. Dok su oni trenirali ja sam sedela i družila se sa volonterima koji su bili zaduženi za halu i koji su se potrudili da ekipama ništa ne zafali za vreme treninga. Već posle prvog treninga atmosfera u ekipi je postala mnogo veselija. Igrači su imali million pitanja, a par puta su me pitali da li sam sigurna da nisam iz Finske.

Prvog takmičarskog dana Finci su igrali sa Srbijom. Videla se velika napetost u ekipi. Počele su da se pune tribine u SC "Šumice". Sa svih strana su prilazile devojčice da se slikaju. Između treninga i utakmica ekipe su se uglavnom odmarale u svojim sobama dok smo mi volonteri to vreme iskoristili za druženje i celodnevno smejanje. Svaki dan smo rešavale ukrštene reči i prevodile ih na engleski kako bi nam iz svake ekipe neko pomogao. Za vreme ručka Sonja Stanisavljević nam je pokazivala imitaciju jednog naseg odbojkaša. Dolazile smo rano ujutru iako nismo imale obaveze, a odlazile kasno uveče kako bismo što više vremena provodile zajedno.

Janja i Sonja - sudije i dugogodišnji volonteri na brojnim odbojkaškim takmičenjima

15. april bio je slobodan dan. Svaki *team guide* je okupio svoju ekipu i krenuo u obilazak Beograda. Dok su Bugari i Rusi bili zainteresovani za razgledanje Beograda, Finci su bili zainteresovani za šoping. Posebno su im se svidеле naočare i svaki igrač je kupio iste naočare, samo u drugoj boji. Meni, kao jedinoj žennoj osobi u ekipi, zapale su pink naočare. Posebnu pažnju su privukli Francuzi i njihov igrač Aron Koubi koji je u ušao u poštu i na srpskom rekao: "Dobar dan, daćete mi 30 markica. Hvala lepo." Svi u pošti su bili oduševljeni.

Veče smo iskoristili da posetimo utakmicu Crvena Zvezda - Partizan. Kada smo ušli i smetili se na tribune, igrači Finske ekipe su bili odusevljeni i iznenađeni. Atmosfera je bila fantastična. Pored ljubitelja odbojke koji prate svaku utakmicu, bili su prisutni i brojni vatreni navijači oba kluba. Finci su počeli da vade telefone da snimaju i slikaju, kako bi sutradan iznova gledali snimke i divili se atmosferi sa utakmice.

17. aprila odigrano je poslednje kolo u B grupi. Poslednji trening pred polazak u Laktaše za mene će ostati u najlepšem sećanju. Igrači su, naravno, ćutali i svi stajali mirno sa ozbiljnim izrazom lica dok je ispred njih stajao trener. Tim menadžer, gospodin Antti Paananen, me je pozvao da dodjem do njih na teren. U prvom trenutku sam bila uplašena misleći da nešto nije bilo u redu u organizaciji (*svaki drugi volonter bi u ovoj situaciji prebledeo, ali pošto je to u Janjinom slučaju jako teško - zbog izrazito svelte puti, otuda i ono pitanje Finaca - mora da se zarumenela... - primedba pokvarenog komentatora*). U tom trenutku, iza ostalih igrača pojavio se libero ekipe Aleksi Mutka i uručio mi majcu Finske kao uspomenu na ovo takmičenje.

U poslednjoj utakmici ekipa Finske savladala je ekipu Bugarske rezultatom 3:0. Posle poslednjeg poena u trećem setu počelo je neopisivo slavlje Finaca i slavlje istorijskog uspeha jer su ušli u četiri najbolje ekipe na prvenstvu. Treneri su odlučili da iznenade ekipu i zamolili me da organizujem specijalnu večeru u hotelu za igrače i specijalne goste te ekipe. Prolazak ekipe u polufinale značilo je i angažovanje ljudi iz saveza kako bi se pomerio let koji je bio rezervisan za sutradan ujutru za par dana, jer ni ekipa nije očekivala prolaz dalje.

Sutradan smo se od nekih ekipa oprostili, a neke ekipe poslali u Laktaše na nastavak takmičenja. Ovim je bilo završeno takmičenje u Beogradu. Sve ekipe su bile oduševljene organizacijom i po povratku u svoje zemlje se javljale i zahvaljivale se na svemu i rekle kako Beograd nikad neće zaboraviti, pre svega zbog odlične organizacije i zbog uvek dobro raspoloženih ljudi i nasmejanih volontera. Koliko smo se lepo proveli i koliko je sve bilo odlično organizovano govori i podatak da je po završetku takmičenja gospodin Andre Meyer poslao čestitku Aleksandru Boričiću na uspešnoj organizaciji.

Ovim putem želim da se zahvalim Odbojkaškom savezu na ovako divnom zadatku. I da poručim ostalim kolegama da je po mom mišljenju volonterski posao jedan od najboljih, pre svega zbog druženja, kako sa kolegama, tako i sa ostalim ljudima iz celog sveta. I preporučujem svima da se uključe, jer ja jedva čekam sledeće takmičenje.

Jovana Janjić